CHRISTY RAEDEKE

MAYSKÉ PROROCTVO

HADIA ŠPIRÁLA

FRAGMENT

Mayské proroctvo – Hadia špirála

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke
www.fragment.sk

čítanie pre radosť a poučenie

Ďalšie e-knihy v edícii:
Mayské proroctvo – Zápas o osud ľudstva

Christy Raedeke
Mayské proroctvo – Hadia špirála – e-kniha
Copyright © Fragment 2013

Všetky práva sú vyhradené.
Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

MAYSKÉ PROROCTVO

HADIA ŠPIRÁLA

CHRISTY RAEDEKE

FRAGMENT

Venujem Hankovi

Želali si smrť sedmičky Macaw
a aj sa im to splnilo.
V jeho samoľúbom velikášstve videli zlo.

Popol Vuh (Kniha rád),
mayská kniha Stvorenia

MÁ DAŤ, DAL
ALEBO ZHODNOTENIE

Čo mám: opičiaka, čo komunikuje prostredníctvom origami, prorockú báseň, ktorá obsahuje moje meno, a svoje poslanie. Zdá sa, že mám aj priateľa. S Alexom sme sa síce od nášho prvého bozku ešte nerozprávali, ale precestovali sme spolu viac ako niektorí manželia. Mám aj najlepšiu priateľku, ktorá dokázala, že by pre mňa spravila čokoľvek. Okrem toho mám Bolona, svojho... Neviem presne, čo vlastne je. Sprievodca? Učiteľ? Radca? Priateľ, ktorý ma ustavične vystavuje nebezpečenstvu? Aby som nezabudla, mám aj *Fraternitas Regni Occulti*, celosvetovú Tieňovú vládu, ktorá chce zastaviť mňa aj to, čo reprezentujem – oslobodenie od jej nadvlády.

Čo nemám: uja Li, dlhoročného priateľa našej rodiny a svojho hlavného dôverníka, lebo ma zradil a zmizol aj s nejakými prastarými knihami, ktoré mi zrejme mali pomôcť pri úspešnom splnení úlohy. A nemám už ani veľa času na naplnenie toho proroctva o zjednotení mladých ľudí z celého sveta a na zvrhnutie Tieňovej vlády, aby sme ďalej mohli žiť slobodne. *Fraternitas* sa totiž zo všetkých síl snaží držať nás v takom područí, aby nemohlo dôjsť k posunu vo vývine ľudstva a k nastoleniu slobody. Nemám ani domov, lebo nejaký „neznámy podpaľač“ (čiže *Fraternitas*) spôsobil,

že náš dom zhorel práve v čase, keď ma naháňali psy v lávových jaskyniach a keď som letela vo Vimāne. No to už je, ako viete, iný príbeh.

Keď svoj život hodnotím takto, zdá sa, že udalosti nevychádzajú v môj prospech. Napriek tomu to nesmiem vzdať. Ešte nie. Po tom, čo ma ujo Li zradil, keď ma nechal v štichu, aby sa mi úlohu nepodarilo splniť, uvedomila som si, že ma, naopak, nič nezastaví. Musím to proroctvo naplniť. Musím vytrhnúť svet z rúk hŕstky elitárov a darovať ho mladým ľuďom.

Mayovia to volajú pád sedmičky Macaw, čo bol márnomyseľný a zradný vládca. Ja to volám pád *Fraternitasu*, čiže Tieňovej vlády. Nech už je to tak či onak, ak sa niečo čoskoro nestane, sme odsúdení na zánik.

1. KAPITOLA

Niekedy stačí, ak človek na nejakom mieste určitý čas nie je a potom ho konečne začne pokladať za svoj domov. Prv než som odišla na Veľkonočný ostrov, bolo mojím skutočným domovom iba San Francisco. Keď som sa teraz bezpečne vrátila do Škótska, dokážem sa už aj na hrad Breidablik pozerať ako na svoj domov. Ten fakt ma veľmi upokojuje najmä vzhľadom na to, že náš starý dom už neexistuje. *Zhorel do tla.*

Úmyselne si túto informáciu nepripúšťam. Nechcem vidieť obraz skazy, nechcem si prezerať staré fotky s obhorenými rožtekmi, nechcem vyhrabávať vodou nasiaknuté plyšové hračky, špinavé od popola, alebo vdychovať pach spálených a roztavených vecí. Uvedomujem si, že strata niečoho takého materiálneho, ako je napríklad dom, by nemala byť prekážkou pri uskutočňovaní veľkého plánu, ale viem, že keby som to videla, bolo by mi hrozne. Vnímam to teda ako niečo abstraktné, ako niečo, čo sa mohlo stať nejakému vzdialenému príbuznému alebo mne v inej dimenzii tej čudnej strunovej teórie.

Preto nemienim ísť s našimi do San Francisca. Chystajú sa tam odletieť, aby vyriešili ten problém. Až sa to pre mňa stane reálnou možnosťou, prevezmem plnú zodpovednosť, no teraz to prosto

nedokážem. Nedokážem to, ak sa odo mňa zároveň očakáva, že budem naďalej pomáhať naplniť to proroctvo.

Naši to chápu. Myslím si, že keby to *nemuseli* riešiť, tiež by to radšej považovali za niečo abstraktné. Musia tam však ísť splniť požiadavku poisťovne. Musia sa prehrabávať v mokrých obhorených zvyškoch toho, čo bolo naším životom. Odchod si naplánovali len niekoľko hodín po mojom návrate na Breidablik.

Prebudiť sa vo svojej obrovskej posteli na ostrove Huracan po toľkých nociach strávených na čudných miestach – na podlahe skladu, v lietadlách, vo vlakoch a dokonca vo Vimāne – je božský pocit. Večer som dvere aj okenice zavrela na závoru, zatiahla červené zamatové závesy okolo postele a obložila sa štyrmi vankúšmi, aby som si vytvorila bezpečné hniezdočko. Musela som spať poriadne tvrdo, lebo hodiny ukazujú, že som prespala jedenásť hodín, a som v tej istej polohe, v akej som zaspala.

Keď otvorím oči, nie som si istá ničím. Môj život sa zaostruje ako zemeguľa na Google Earth – ten veľký obraz je spočiatku rozmazaný a bezfarebný, ale ako ho objektívom postupne približujem, vynárajú sa z neho rozličné veci. V mojom prípade to síce nie je lístie na stromoch a názvy ulíc, no cítim, ako ma bolí celé telo, a uvedomujem si, že už nič nebude také ako predtým.

Zídem do kuchyne na raňajky – hoci vzhľadom na to, koľko je hodín, je to vlastne obed – a zisťujem, že rodičia už sú pobalení a pripravení na odchod.

„Práve som ťa chcela ísť zobudiť, Caity," povie mama a položí predo mňa grilovaný sendvič so slaninou. „Musíme sa poponáhľať, aby sme stihli trajekt. Pôjdeš nás odprevadiť?"

„Pravdaže," prikývnem s predstieraným nadšením, lebo radšej by som zostala doma. Niežeby som ich nechcela ísť odprevadiť, ale vidieť svojich rodičov odplávať je akosi oveľa smutnejšie, než vidieť ich odchádzať autom.

Všetci traja sedíme na zadných sedadlách landrovera, Thomas, pravdaže, zaujme miesto vpredu. Oco ma objíma okolo pliec, mama mi položí ruku na stehno. Ešte som doma len niekoľko hodín a už sa musíme znova rozlúčiť. Mám z toho zovreté hrdlo a sucho v ústach.

Usilujem sa zapamätať si dojem z tej chvíle: z obidvoch strán ma hrejú ich telá. Počujem ich hlasy. Cítim mamin parfum Cristalle aj ocov čajovníkový šampón. Vnímam a ukladám si do pamäti ten úžasný pocit, že sme spolu.

Moja budúcnosť sa začína javiť ako séria lúčení, na ktoré nie som pripravená.

Usilujem sa to prekonať, kým nie sú rodičia na palube. No keď potom trajekt zamieri na otvorené more, ktorého voda je čierna a studená, hoci je už takmer poludnie, nevládzem svoje pocity ovládnuť.

Nasadím si slnečné okuliare a skloním hlavu. Márne dúfam, že takto sa mi podarí zamaskovať pred Thomasom svoj smútok.

„Caity, viem, že je ťažké lúčiť sa, ale neboj sa, nič sa im nestane," upokojuje ma Thomas a chytí ma okolo pliec.

Thomas je asi jediný, ku komu môžem byť celkom úprimná. Jediný, pred kým sa nemusím na nič hrať. Jediný, kto pozná celý ten príbeh.

„Ja len..."

„Viem, dievčatko," preruší ma. „Nemáš to ľahké v tom kolotoči, však?"

„Až do tohto leta bol život fajn. Síce nudný, ale fajn," zasmrkám. „Toto miesto však všetko zmenilo."

„To, čo sa teraz deje, sa pripravovalo celé tisícročia." Thomas ma obráti k sebe. „Myslím, že budeš musieť vydržať, ísť ďalej, dokázať to."

„Viem," odvetím. „Zvládnem to."

A zvládnem. Naspäť na Breidablik už ideme mlčky. Spomeniem si, čo je v stávke v našej budúcnosti aj aké zverstvá v minulosti *Fraternitas* napáchal a moje problémy mi začínajú pripadať malicherné.

Len čo sa vrátime, idem do kuchyne po Pána Papierika. Objíme ma okolo krku a pevne ma drží. Keď som bola na Veľkonočnom ostrove, chýbal mi tak veľmi, že mi to doslova trhalo srdce, a preto sa rozhodnem, že odteraz ho budem všade brať so sebou.

Vtom si všimnem, že ku mne kráča pani Findlayová s košíkom plným veľkých papierových obálok. „Toto prišlo, kým si bola preč."

Vidím ozdobné znaky nad adresami odosielateľov, ktoré môžu znamenať iba jedno: internátne školy. Mama si očividne nedala pokoj, hoci som si myslela, že táto téma je už zažehnaná. Vyvrátim oči dohora a vezmem košík.

„Čo Alex, je tu?" spýtam sa akoby mimochodom. Keďže som odletela z Veľkonočného ostrova prv než on a dostala sa do Škótska oveľa rýchlejšie, pochybujem, že sa vráti skôr ako dnes popoludní, pravdepodobne to bude až zajtra.

„Je s jedným kamarátom na rybách pri mori, ale už čoskoro by sa mal vrátiť. Jeho mama ho prihlásila na brigádu k starému Cormagovi. Je to mäsiar, čo práve prerába obchod a potrebuje niekoho, kto by mu pomáhal.

Snažím sa nevyzerať sklamane. „Aha. To tam bude celé leto?"

„Nie, asi len štrnásť dní. Keďže vaši odišli riešiť tú... situáciu a niekoľko týždňov tu nechcú mať nijakých hostí, mohol vziať inú prácu."

„To je jasné," poviem, hoci som hrozne smutná.

„Ak chceš, môžem ho pozvať na večeru, keď sa vráti," navrhne.

Rozhodnem sa, že tentoraz sa *nebudem* tváriť, že mi na tom nezáleží. „Určite," vyhŕknem horlivo. „To by bolo super."

2. KAPITOLA

Vrátim sa do svojej izby, postavím košík s listami z internátnych škôl na stôl a sadnem si k počítaču. Chcem sa pozrieť na maily. Pán Papierik vezme ten zvláštny nožík na orezávanie pier so znakom MacFirelandovcov a ako rytier s veľkým mečom začne opatrne otvárať obálky a vyberať z nich listy a brožúry.

Všetky vyzerajú rovnako. Tvrdý kriedový papier, starobylý typ písma, kvalitné fotografie. Tie sa dajú rozdeliť do piatich kategórií: študijná stránka (študenti sa pozerajú na učiteľov s takým dychtivým výrazom na tvári, aký môžete vidieť len u niekoho, kto hrá na počítači najvyšší level nejakej prestrelky), pospolitosť (pekní študenti v uniformách sa prechádzajú vo veľkých skupinách, ani keby neexistovalo nič iné, než byť súčasťou partie či vyzerať ako trkvas), dlhá história (krásne snímky budov, ktoré vyzerajú, akoby boli postavené v stredoveku), čerstvý vzduch a cvičenie (snímky študentov pri nezvyčajných, finančne náročných športoch, ktoré štátne školy neumožňujú) a celoživotná spolupráca a partnerstvo (krásni bieli mladíci v kravatách, objímajúci sa okolo pliec).

Školské mottá? Vyberte tri slová a preložte ich do latinčiny: víťazstvo, česť, vedomosti, prvotriednosť, charakter, vernosť.

Farby školy? Vyberte dve a skombinujte ich: nachovočervená, sivá, námornícka modrá, tmavozelená.

Každá z tých škôl však pôsobí iba ako nejaká čudná úschovňa detí.

Všetky brožúry sa na seba podobajú ako vajce vajcu, iba jedna sa trochu líši od ostatných. Pán Papierik mi ju podá tak opatrne, akoby mi podával turínske plátno. Nie sú tu nijaké fotky vedychtivých študentov, nijaké zábery z vyučovania, žiadne staré kamenné budovy na obálke – iba zlatá dvanásťramenná hviezda a text v pravom dolnom rohu.

¡Siga la Chispa!

La Escuela Bohemia

Na prvej strane je vytlačená tá zlatá hviezda a pod ňou odsek textu:

Motto La Escuely Bohemia, Siga la Chispa (po španielsky nasleduj iskru) sa odráža vo všetkom, čo robíme. Študenti sa spravujú osnovami podľa svojich osobných záujmov alebo iskier. Tímy odborníkov v oblasti výskumu a učebných osnov zostavujú študijné programy práve podľa týchto iskier. Potom naši prvotriedni pedagógovia vyučujú a vedú študentov, ktorí nasledujú svoju iskru, čiže svoj záujem, po celom svete. Vzhľadom na to, že na dvoch študentov pripadá jeden pedagóg, je vyučovanie intenzívne a šité na mieru každému študentovi. Naše metódy nie sú rovnaké pre každého študenta, našou triedou je svet v celej jeho veľkosti.

Okamžite si vyhľadám webové stránky tej školy, lebo sa chcem pozrieť, či niečo také môže byť pravda. Je to pravda. Je to škola založená na cestovaní – presne to, čo potrebujem. Zrazu sa mamina krutá alternatíva, že budem študovať tu v Škótsku, zdá tým najdokonalejším variantom toho, čo musím urobiť. Som však ochotná pustiť sa do toho iba vtedy, ak sa ku mne pridá Justine.

Znovu spravím výpočet týkajúci sa časových pásiem a zistím, že by ešte mohla byť hore.

Zavolám jej a ona to okamžite zdvihne.

„Tak som dnes konečne dorazila," povie namiesto pozdravu. „Je to hrozné, Caity. Revala som ako malá."

„Je to naozaj pravda, že ten dom je *preč*?" spýtam sa.

„Fakt to chceš počuť?"

„Mám?"

„Nie," hlesne ticho. „Prepáč, nemala som s tým vôbec začínať. Vaši tam sú, však? A čo inak? Je všetko v poriadku?"

„V podstate hej. Len som sa ťa chcela na niečo spýtať."

„Pýtaj sa na čokoľvek," povzbudí ma.

„Keby si mi mohla ešte viac pomáhať, spravila by si to?" opýtam sa. „Vieš, chcela by si byť... niečo ako moja pravá ruka?"

„Čože? Tak ja som sa pokúsila dostať sa do kancelárie *Fraternitasu* v budove Transamerickej pyramídy, pomohla som ti ukradnúť ten kufrík, takmer som umrela od strachu v San Franciscu, spala som v sklade a potom som kvôli tebe šla na to šialené Machu Picchu! Povedala by som, že som ti už azda dostatočne dokázala, že ti kedykoľvek a s čímkoľvek pomôžem."

„Máš pravdu, prepáč. Si tá najvernejšia kamarátka na svete. No čo ten ďalší krok, o ktorom hovorím? Je to totiž dosť veľký krok."

„Ako to myslíš? Aký veľký krok?" spýta sa.

„Obrovský."

„Ak Machu Picchu nie je obrovský krok, tak už naozaj netuším, o čom vravíš," odvetí. „Už to konečne vyklop!"

„Týka sa to školy. Budúceho školského roka. Nechcela by si... zmeniť školu?"

„Akože sa presťahovať na ten váš ostrov? Veď si vravela, že tam sú iba trápne malé školičky."

„Hovorím o internátnej škole."

„Vieš, že ťa mám veľmi rada, Caity, a že pre teba urobím takmer všetko, ale internátna škola... to *nie*. Akadémia krutostí možno robí česť svojmu menu, ale aspoň som tam slobodná. Nechcem byť zamknutá v nejakom tehlovom internáte s nejakými snobskými hlupákmi, ktorí by nás určite mučili."

„A čo keby nešlo o takú školu? Čo keby náplňou tvojho štúdia bolo učiť sa prostredníctvom cestovania?"

„Haha! Akoby si nevedela, že naši by mi nikdy nedovolili, aby som šla na nejakú nekonvenčnú školu, ktorá nepripravuje svojich študentov na vysokú. Ak sa nedostanem na Brownovu univerzitu, zbláznia sa."

„Tá škola je úplne kóšer, Justine, a určite by si sa z nej dostala na akúkoľvek univerzitu Brečtanovej ligy. Je to škola v Buenos Aires, čiže Paríži Južnej Ameriky. Myslím to vážne. Mala by si sa na to pozrieť. Naozaj vyzerá ako európske veľkomesto."

„Ty by si tam skutočne chcela žiť, Caity?"

„Nie, ale ty tam žiť nemusíš. Počas štúdia stále cestuješ. Vo dvojici s ďalšou študentkou máte jedného učiteľa. A predstav si, svoje osnovy si plánujete samy."

„Super!"

„Viem. Teraz vážne. Predstav si, aké by to bolo úžasné. Nijaký stres... Ibaže si nedokážem predstaviť, že by som niečo také robila s niekým iným než s tebou."

„Správne! Nedokážem zachrániť svet, ak nepôjdeš na tú čudnú školu so mnou, ale inak to nebude nijaký stres!“

Justine má, samozrejme, pravdu. Postavila som ju pred veľmi ťažké rozhodnutie.

„Pozri, ja sa tomu nápadu nebránim, ale už teraz ti môžem povedať, že naši tým určite nebudú nadšení,“ povie po chvíli.

„Tak mi dovoľ, aby som ťa vyzbrojila štatistikou. Z každého záverečného ročníka odchádza deväťdesiatdeväť percent študentov na vysokú. Priemerné skóre v testoch SAT je dvetisícsto. Skutočným ťahákom – a vďaka nemu ťa tam vaši určite ihneď prihlásia – však je, že ide o jednu z troch najdrahších škôl na svete. Myslím to vážne. Nikto tak rád nezaplatí za niečo nehorázne veľa peňazí ako tvoj oco. Nie je to jediný dôvod, prečo sa predpokladá, že pôjdeš na Brownovu univerzitu?“

„Vlastne máš pravdu. To by určite bol dôvod, prečo by s tým súhlasili. Oco je schopný viesť tieto reči denne.“

„Bolo by to úžasné. Justine, len si to predstav. Mohli by sme ísť kamkoľvek, robiť čokoľvek, pokiaľ by sme to, pravdaže, vedeli obhájiť ako nejaký vyučovací predmet.“

„Páni! Doteraz mi ani len nezišlo na um, že sa odsťahujem zo San Francisca. Hoci, ak mám byť úprimná, niežeby som sa s našimi videla pričasto. Častejšie večeriam s Esmeraldou ako s nimi.“

„No vidíš! Prečo by si mala vysedávať s vašou večne zamračenou gazdinou a nechať sa od nej vychovávať, keď môžeš ísť so mnou do Buenos Aires?“

„Pošli mi odkaz a ja si vytlačím arzenál presvedčivých argumentov pre rodičov.“

„Dohodnuté.“

„Počkaj! Ako vieš, že sa tam dostaneme?“

„Naše študijné priemery nám to bez problémov zaručia. Závisí

to len od peňazí. Ak máš slušný priemer a môžeš si to dovoliť, si prijatá."

„Ak je to jedna z najdrahších škôl na svete, tak tam zase taký veľký nával určite nebude. Naozaj, ocovi sa to bude veľmi páčiť."

„Pošlem ti mail so všetkými informáciami o škole," sľúbim. „Dokonca aj s odkazmi na jej slávnych absolventov – členov kráľovských rodín z Blízkeho východu a z Ruska, svetových vodcov a šéfov medzinárodných spoločností. Vaši z toho budú úplne hotoví."

„Dobre."

Keďže je teraz taká nadšená, musím jej povedať ešte jednu, menej dobrú správu. „Jediná nevýhoda je v tom, že školský rok tam prebieha inak, než sme zvyknuté – je rozdelený na štyri štvrťroky a medzi nimi sú oveľa dlhšie prázdniny."

„Znamená to, že začneme čoskoro, alebo až oveľa neskôr?"

„No... skoro. Asi v polovici júla."

„Caity, veď sme sotva skončili! Ešte je len jún a o niekoľko týždňov sa už máme znova vrátiť do školy?"

„Áno, ale neznamená to, že tam budeme vysedávať v laviciach a tak. Navyše, aj tak musíme ísť do jaskýň v Tun-chuangu v Číne."

„Takže najskôr pôjdeme za ujom Li?"

„Presne."

„Ešte stále nemôžem uveriť..."

„Viem," preruším ju. Vôbec, naozaj vôbec, sa mi teraz nechce hovoriť o ujovi Li. Je to pre mňa to isté, akoby som si na porezaný prst vytlačila šťavu z citróna.

„Nie je čudné, že sa len tak bavíme o tom, že pôjdeme študovať do Argentíny?" spýta sa.

„Po tých niekoľkých absolútne najzvláštnejších týždňoch v živote mi toto pripadá celkom normálne."

„Rozumiem, kamoška."

„Bude ťažké opustiť Davida von Kellerman?“ zmením tému.

„Je koniec,“ odpovie ráznym hlasom.

„Prečo? Čo vyviedol?“

„Pristihla som ho v telocvični v miestnosti s náradím s Amandou Moorovou. Trochu mi je na vracanie, keď si na to spomeniem.“

„S tou Mandou Moorovou? Ona fakt nevie, čo by ešte chcela?“

„Vážne! Predstav si, Curran Williamsová mi vravela, že u nich bola a že Manda má v posilňovni horizontálne solárium.“

„Žartuješ! Niečo *také* staromódne?“

„To je jedno. Zaslúžia si jeden druhého.“

„Ty zas budeš mať navždy Peru,“ poviem. Nepodarí sa mi potlačiť smiech.

„Panebože!“ zvolá Justine.

„Čo je? Čo sa stalo?“

„Práve som si vyhľadala stránky La Escuela Bohemia – je to tuším najkrajšie miesto, aké som kedy videla!“

„Nie je to úžasné?“ zapištím. Odľahne mi, že ju to tak zaujíma.

„Rozhodnuté,“ vyhlási. „Ideme.“

3. KAPITOLA

Nasledujúci deň trávim zisťovaním všetkých informácií súvisiacich s mojou prihláškou na La Escuela Bohemia a čakám, že sa mi ozve Alex. Poobede mi je už jasné, že ak nepríde trajektom o štvrtej, dorazí až zajtra. Rozhodnem sa, že pôjdem zistiť, či niečo náhodou nevie pani Findlayová. Prv než dôjdem na prízemie, zaznamenám niekoľko jasných signálov, že niekto príde na večeru: vôňu pečenej jahňaciny a čerstvého chleba.

Vôbec nie som pripravená na to, že Alex je už tu. Opiera sa v kuchyni o vykachličkovanú stenu a chrúma mrkvu.

Viem, že by som to nemala tak prežívať, ale keď vidím, že je živý a zdravý, rozbehnem sa k nemu a pevne ho objímem, hoci som si ráno nedala na vlasy ani kondicionér. Pani Findlayovú naše vrúcne privítanie asi naľaká, preto sa rýchlo odtiahnem a priateľsky ho buchnem do ramena. „Ahoj, som rada, že ťa vidím," poviem.

„Aj ja," odvetí a vráti mi buchnát do ramena v podstatne jemnejšej forme. „Ako si sa mala na návšteve u kamošky v San Franciscu?"

„Bolo tam fajn," zaševelím a je mi jasné, že pani Findlayová nás sleduje jastrabím zrakom.

Alex kývne bradou smerom k dverám a spýta sa: „Pokecáme?“

„Zostaňte tu dolu!“ povie pani Findlayová prísne.

Očerveniem – vari si naozaj myslí, že by som sa s ním šla oblizovať do svojej izby?

No dobre, chápem ju.

„Bežte do knižnice, večeru vám prinesiem tam,“ dodá pani Findlayová. Jej stratégia je jasná: chce nás mať na očiach a kontrolovať, čo robíme, takže nám bude ustavične nosiť niečo na jedenie a pitie.

Zavrieme sklenené dvere a usadíme sa do kresiel pri kozube. Vdýchnem nezameniteľnú vôňu knižnice v Breidabliku, na ktorú už nikdy nezabudnem. Zmes vône starých kníh viazaných v koži a koberčekov z ďalekých krajín sa mieša s prídavkom statickej elektriny, ktorú vydychujú otcove počítače zaberajúce celú stenu. Vôňa starého a nového, vôňa myšlienok zapísaných na stránkach kníh s tými, čo prilietajú cez internet.

Pán Papierik vyskočí na taburet, ktorý je medzi mnou a Alexom, a začne si šúpať banán. Je neskutočne rozkošný.

„Tak si živý a zdravý,“ hlesnem a pozriem sa na Alexa. „To je veľmi dobre.“

„S tým musím len súhlasiť,“ konštatuje, nakloní sa a poškrabká Pána Papierika za ušami.

„Myslím to vážne. Musím sa ti poďakovať. Bez teba by som to nezvládla.“

„Bol to... zážitok,“ povie a pozerá sa na mňa cez vlasy spadnuté do čela.

„Prepáč, že som ťa tam nechala s Donaldom.“

Alex pokrúti hlavou. „Nemohli sme vedieť, že Thomas má brata dvojča, takého lotra.“

„Brat zloduch – aký otrepaný príbeh! A aké to s ním bolo po tom, čo som odišla? Prebral sa a vyzúril sa na tebe?“

„Nie. Ten doktor z hotela sa skoro ráno znova objavil. Donald bol ešte omámený z tých liekov. Skontroloval mu oči a pulz, vyčistil a previazal mu ruku a potom mu dal injekciu. Antibiotiká a lieky tlmiace bolesť."

„Fajn. Takže bol stále grogy."

„Medzitým som našiel tvoj odkaz. Veľmi som sa o teba bál!"

„No, mne bolo hrozne pri pomyslení, že som ťa tam nechala."

„Už som tam dlho nezostal – keď ten doktor dal Donaldovi injekciu, povedal mi, aby som si pobalil veci a odviezol ma na letisko. Stihol som ranné lietadlo a vracal som sa domov. Bol som presvedčený, že niekde na letisku sa uvidíme..."

„Nehnevaj sa, ale nemala som na výber. Počul si v noci vrtuľníky a psy?"

Alex vyvalí svoje nebesky modré oči. „Azda to neboli..."

„Boli," hlesnem, vyhrniem si rukávy košele a ukážem mu škrabance a jazvy, ktoré mám ešte stále na dlaniach a na zápästí. „Prenasledovali ma v tých lávových jaskyniach, čo sa tiahnu pod celým ostrovom."

„Dočerta, Caity! Ako si sa odtiaľ dostala? Ako si sa dostala domov?"

„Bolon ma prišiel zachrániť..." zarazím sa skôr, ako dodám niečo o Vimāne. Zatiaľ o tom nie som schopná rozumne hovoriť. „Našťastie sme sa obaja vrátili živí a zdraví."

Som veľmi rada, že môžem povedať tie slová. Po prvý raz v živote pre mňa tá veta niečo znamená a neviem, ako dlho bude platiť.

Alex myslí na to isté, lebo šepne: „Ale na ako dlho?"

„Thomas teraz pozorne stráži. Brána je zamknutá a alarm je ustavične zapnutý, takže kým sme tu, nič sa nám nemôže stať."

Pred sklenenými dverami zazriem pani Findlayovú – nesie tácňu, preto vyskočím a idem jej otvoriť. Zdá sa, že je rada, že sa tu tak pekne rozprávame ako nejakí osemroční krpci. Postaví tácňu

na stolík a nohou odsunie Pána Papierika z taburetu. Spýta sa, či chceme ešte niečo. Poďakujeme sa a povieme, že nie, no ona nás ubezpečí, že nám ešte prinesie vodu. Očividne si myslí, že nás musí kontrolovať ako malé deti.

Keď odíde, vyrukujem: „Ešte ti musím povedať jednu vec... a tá fakt všetko veľmi komplikuje."

„Čo?" zvraští obočie a podá mi môj tanier. „Zase niečo nepríjemné?"

Skloním hlavu a hlesnem: „Ujo Li patrí k *Fraternitasu*."

„Prosím? To je nejaký vtip?"

„Kiežby," vysúkam zo seba. „Ak to, že som na Veľkonočnom ostrove, neprezradil Donald, bol to práve ujo Li."

„Myslel som si, že ho poznáš odmalička," čuduje sa Alex a pustí sa do mäsa so zemiakmi.

Mňa už chuť na jedlo prešla. „Veď to! Neviem, či s nimi bol celý čas, alebo či sa k nim pridal iba nedávno. Viem iba to, že zobral dve knihy v sanskrte, ktoré sú veľmi dôležité. Sú to tie knihy, po ktoré sa Donald vrátil. Ujo Li nechal odkaz, že musí ísť svojou cestou, aj keď neviem, čo tým myslel."

Alex sa oprie, tanier mu balansuje na kolenách. „Bože, Caity. Je mi to hrozne ľúto. Taká zrada. Vrátil sa do Štátov?"

„Myslím si, že nie. Keď Pán Papierik videl, ako ma ten odkaz šokoval, vyrobil origami jaskyne a dal do nej ten kľúč zo zajačích uší."

„Čo to znamená?"

„Tie zajačie uši súvisia s tunchuanskými jaskyňami v Číne, kde má proroctvo svoj pôvod."

„A ty si myslíš, že šiel tam?"

„Áno. A musím tam ísť aj ja."

„Zbláznila si sa?! Veľkonočný ostrov je jedna vec, ale nejaká jaskyňa v Číne? Ako chceš zvládnuť niečo *také*?" rozosmeje sa a potom si vloží do úst jeden opečený zemiak.

„Vieš, keď nám teraz zhorel dom v San Franciscu, naši majú jedinú možnosť: ostať tu niekoľko rokov, a tak na mňa tlačia, aby som si našla nejakú dobrú internátnu školu."

Pozriem sa naňho a zbadám, v čo som dúfala: záblesk smútku na tvári.

„Ver mi, že najradšej by som zostala tu s tebou a so svojimi rodičmi," uisťujem ho, „ale v stávke sú dôležitejšie veci."

Mlčky prikývne.

„Pred tým... všetkým... som bola jednoznačne proti odchodu niekam do školy, no teraz, vzhľadom na to, čo mám urobiť, naozaj nemám na výber. A našla som školu, ktorá mi umožní cestovať."

„V Škótsku?"

Poteší ma, že v jeho hlase zaznela nádej. „Nie. Tá škola je vlastne... v... ehm... Buenos Aires."

„V Argentíne? Veď je to na úplne opačnom konci sveta!"

„Viem, viem. Je to vzdialené milión kilometrov, v nejakej krajine, o ktorej *nič* neviem."

„Buenos Aires je Paríž Južnej Ameriky," zašomre Alex.

„To isté píšu aj na stránkach školy. Odkiaľ to vieš?"

„Z maminých časopisov o cestovaní," odvetí. „Prečo si si vybrala práve školu v Buenos Aires?"

„Volá sa La Escuela Bohemia a štúdium je založené na cestovaní, ktoré si študenti sami navrhujú."

„To bude asi drahá záležitosť," usúdi.

„Áno, je. Naši mi povedali, že si môžem vybrať *akúkoľvek* školu. Všetko však závisí od jediného človeka: od Justine. Chcem, aby sa tam prihlásila so mnou, pretože v nijakom prípade nemôžem vziať so sebou do jaskýň v Tun-chuangu a do ďalších vzdialených končín, kam možno budem musieť ísť, nejaké cudzie dievča."

„A prihlási sa?"

„Neviem. Zdá sa, že ju to nadchlo, ale všetko závisí od jej rodičov."

Chvíľu sedíme mlčky. Alex je jahňacinu a ja prehadzujem na tanieri stále ten istý malý zemiak.

Keď Alex doje, položí tanier na taburet. „Môžem ti s niečím pomôcť, kým odídeš?“

„Treba urobiť toľko vecí, že ani neviem, kde mám začať! Musíme spojazdniť ten vyzváňací tón, založiť počítačovú sieť spájajúcu mládež, previesť mayské dátumy na denný komári tón, aby ho dospelí nepočuli...“

Alex sa rozosmeje a zdvihne ruky, aby ma zastavil.

„Ja viem. Som pojašená.“ Zhlboka sa nadýchnem nosom a snažím sa upokojiť. Pozriem sa naňho a hlesnem: „Netuším, ako to všetko zvládnem.“

„Nemusíš. Pomôžem ti,“ položí svoju dlaň na moju. Práve keď si hľadíme do očí, zaklope pani Findlayová a nesie podnos s vodou. Prv než vojde, odtiahnem ruku a položím si ju na kolená.

„Alex, práve volala tvoja mama, že už máš ísť domov.“

Vy teda viete pokaziť pekný okamih, pani Findlayová!

4. KAPITOLA

Už o dva dni začne Alex pomáhať tomu mäsiarovi a za ten krátky čas, čo nám dovtedy ostáva, musíme stihnúť veľa vecí. Rozhodneme sa rozložiť sa v knižnici, lebo pani Findlayová by sa asi zbláznila, kedy sme boli celý čas v mojej izbe. Našťastie sa nevyzná v počítačoch, a tak sa nebude vypytovať, čo robíme.

Vyhľadáme vonku Thomasa a vymýšľame stratégiu. Thomas nám sľúbi, že sa bude snažiť čo najviac ju zamestnávať. Internetovú adresu máme, už sme spustili vírusové použitie čísel *tzolkinu* a znakov dní cez mail s odkazmi na webovú stránku a teraz ideme previesť kalendár *tzolkin* do komárieho tónu, aby ho počuli len mladí ľudia. Thomas nám povedal, že je v kontakte s Tenzom, ktorý ešte stále pracuje v laboratóriu a kontroluje globálne modely unifikácie, čiže koherencie založenej na tom, čo sa deje. Zdá sa, že sme na dobrej ceste, takže sa do toho pustíme, aby sa všetko podarilo.

Sedíme vedľa seba v knižnici, každý za svojím počítačom. Nejako sa nedokážem sústrediť. Predstieram, že hľadím na obrazovku, ale pozorujem, ako Alexove ruky lietajú po klávesnici. Po očku sledujem jeho profil, až ma z toho rozbolí hlava a musím pevne zavrieť viečka, aby som znova videla. Keď Alex urobí nejaký prudší pohyb, tajne zhlboka vdýchnem jeho vôňu – tú borovicovú vôňu,

ktorú vydávajú jeho póry, akoby mu v žilách prúdila nejaká jantárová miazga.

Chcem povedať: *Pamätáš si na náš bozk? Aké to bolo? Vari je to už preč?* Myslím si, že možno preto, lebo sa to stalo tak ďaleko a za takých neskutočných okolností, je to ako sen, taký živý, že človek nedokáže povedať, či sa to stalo, alebo nie.

Netuším, ako dlho som stratená v myšlienkach na Alexa a v pocite jeho prítomnosti, no vytrhne ma z nich jeho náhly výkrik.

„Hotovo!“ zvolá. „Práve som napísal kód, ktorý zahŕňa každý deň, premieňa ho na super vysokú frekvenciu komárieho tónu, aby ho nepočul nikto, kto má viac ako dvadsať rokov.“

„Úžasné!“ poviem a snažím sa neprekypovať citom. Pripadám si ako jediné dievča na svete, ktoré uchvacujú rozhovory o algoritmoch a hertzoch. „Pridal si k tomu obrázok Správcu dní a číslo pre každý deň?“

„Pravdaže, pozri sa!“ Klikne na deň a objavia sa štyri bodky – mayský symbol pre číslo štyri – a symbol Správcu dní pre Lamat spolu s vysokofrekvenčným tónom.

„Super! Teraz je to multimediálny zážitok! Nie je to náhoda, že dnes je Štvrtý Lamat, však?“ hlesnem. „Lamat je opozícia, risk, odvaha a smelosť v spojení so štvorkou, čo je výzva a zmena. Dokonalá kombinácia na vytvorenie podvratnej aplikácie.“

„Čítal som, ako Rusi menia zvukom DNA, a verím, že na tom naozaj niečo je.“

„Keď už hovoríme o zvuku, myslíš si, že by tá webová stránka mala byť ovládaná zvukom?“ uvažujem nahlas.

„Ako to myslíš?“

„No, napríklad keď sa dostaneš na domovskú stránku, možno by sme tam mali nahrať pokyn komárím tónom, že všetko má zostať utajené.“

„Úžasné!“ zajasá Alex a šťastne ma buchne do chrbta. „Na domovskej stránke ti to môže ukazovať chybu 404, ale komárí tón ti potom odovzdá odkaz s adresou na skrytú stránku!“

„To je dokonalé!“

Pokračujeme v spoločnej práci na našich bláznivých projektoch. Zdá sa mi, že kradmé pohľady na toho druhého vrhám iba ja.

Žasnem, keď uvidím, koľko ľudí už poslalo svoje adresy na mailové odkazy. „Už ich je vyše milióna,“ oznámim Alexovi. „Dospelí ani netušia, akú máme moc.“

„Povedal by som, že čoskoro sa to dozvedia,“ konštatuje Alex.

„Áno!“ zvolám a zamávam rukou zovretou v päsť. „Vypustím silu *tzolkinu* do sveta!“

„To nesmiem prepásť, kamoška!“

„Jéj, slovo prepásť som tuším doteraz od nikoho nepočula.“

Alex sa netvári pobavene. „Tak dobre. Budem sa teda snažiť, hm, rozprávať ako ty. Ako teda vážne.“ Podarilo sa mu dokonale napodobniť môj spôsob reči.

Je to zvláštny okamih. Pokúsim sa o smiech, ale vyznie to trápne. Práve sme jeden druhého bezdôvodne urazili.

Rozpačitý okamih preruší Pán Papierik, ktorý vyskočí na dlhý drevený stôl, kde s Alexom pracujeme. Položí naň list modrého papiera a malé nožničky, aké sa zvyčajne používajú pri šití.

„Čo sa deje, kamarát?“ spýtam sa, keď začne skladať a strihať a skladať a strihať.

„Tušíš, čo robí?“ zisťuje Alex.

„Absolútne. Vôbec som nevedela, že dokáže pracovať s nožnicami.“

„Na to sa mu asi dobre hodí protistojný palec.“

Pán Papierik odloží nožničky a obráti sa k nám chrbtom. Počujeme, ako rozkladá a znova skladá papier, ale nevidíme, čo vyrába.